

[Gustav Pedersen.]

jeg har Lov til at sige, at Forbunds-kontingentet i og for sig ogsaa er nødvendigt af Hensyn til Arbejdsløsheds-kassen; for hvis det ikke var obligatorisk at være Medlem af Arbejdsløsheds-kassen, vilde en Række af dem, der havde de bedste Risici, nøjes med at være Medlem af Forbundet. Selv dette Beløb dækker imidlertid ikke hele Udgiften til Arbejdsløsheds-kassen. Det Kontingent, som Kassen kan give sine Afdelinger til Administration, dækker ikke Udgifterne til Kontrollen og hvad der ellers skal foretages. Det almindelige er, at Afdelingerne af det rene Fagforeningskontingent maa anvende Midler til Arbejds-løsheds-kassen Administration; og saa ser jeg endda bort fra det ikke helt ringe, enten slet ikke betalte eller meget daarligt betalte Arbejde, som Tillidsmændene maa udføre som Fritidsbeskæftigelse.

Jeg tror, at de Tal, jeg her har nævnt, er tilstrækkelige til at illustrere de Vanskeligheder, som denne store Arbejds-løsheds-kasse har. Jeg tror ikke, at det vil være muligt for Arbejdsmændenes Arbejds-løsheds-kasse at gaa til at forhøje Kontingentet ud over det, der allerede nu betales. Det er i Virkeligheden ikke nogen ringe ekstra Skat, disse lavt lønnede Grupper skal betale alene som Forsikringspræmie mod Arbejdsløshedsrisikoen, over 200 Kr. om Aaret. Man har saa tit talt om, at vi yder mere til Arbejdsløsheds-kasser, end man gør det i andre Lande. Jeg kan gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at der næppe er noget andet Land, hvor man kunde faa de daarligst betalte Arbejdere til at yde et Kontingent af denne Størrelse til deres Arbejdsløshedsforsikring.

Men selv om der er Offervilje langt ud over, hvad der er normalt, maa der ogsaa her være en Grænse. Selve Kassens Økonomi er i Virkeligheden uholdbar. Den Understøttelse, der skal udbetales, de Forpligtelser, Kassen har, kan ikke paa længere Sigt klares med det Kontingent, som det er forsvarligt at opkræve. Derfor skal der paa dette Omraade en Nyordning til, og jeg vil mene, at naar man skal tage den yderste Grænse af, hvad der er strengt nødvendigt, vil det være et Minimum, hvad den højtærede Arbejdsminister har foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Her er der ikke Tale om at skaffe Ekstrafordere ud over, hvad der svarer til Kassernes øgede Forpligtelser; der er kun Tale om en Nødforanstaltning for at bevare det forsikringsmæssige Princip paa et Omraade, hvor Samfundet maa være interesseret i at

bevare dette Princip. Derfor haaber jeg, at det skal være muligt at komme igennem med Forslaget, og at det skal kunne ske efter en forholdsvis kort Udvalgsbehandling.

De øvrige Ændringer i Loven, der er foreslaaet, skal jeg ikke komme dybere ind paa. En Del af dem har været drøftet nogle Gange før. Det gælder alle de Bestemmelser, der blev sat ind i Loven i 1942, og som mit Parti under tidligere Behandlinger af Arbejdsløshedsloven har foreslaaet ændret. Det eneste, som maaske kunde begrunde en længere Drøftelse, er Spørgsmaalet om Huslejhjælpen til Ikke-Forsørgere. Jeg tror, jeg har Lov at sige, at Ministeren har været overordentlig beskedten her. Adgangen er begrænset til Medlemmer med 15 Aars Anciennitet i Kassen; alene deri ligger, at det i hvert Fald ikke kan være unge Mennesker. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om disse 15 Aar ikke er en temmelig lang Tid, men herom kan der antagelig forhandles i det kommende Udvalg. Det principielle er, at der er adskillige Ikke-Forsørgere, som er lige saa vanskeligt stillede med at klare deres Husleje, naar de bliver arbejdsløse, som Forsørgerne kan være. Grænsen mellem Forsørgernes og Ikke-Forsørgernes daarligere eller bedre Vilkaar er praktisk talt umulig at træffe. Der er ingen, som er i Stand til helt klart at skille dem, der har de virkelige Forsørgerpligter, fra dem, der ingen har. En gift Mand kan have Ressourcer, som gør, at han ikke er væsentlig daarligere stillet end en saakaldt Ikke-Forsørger. Der er, ikke mindst blandt de lidt ældre Ikke-Forsørgere, adskillige, som kan have faste Forpligtelser, og som under en eller anden Form understøtter deres Paarørende, saa at de rammes lige saa haardt af Arbejds-løshed som de, der er anerkendt som Forsørgere i juridisk Henseende. Jeg regner derfor ogsaa med, at vi kan komme igennem med dette Forslag, idet jeg som sagt understreger, at der kan være Tilfælde, hvor de 15 Aar kan virke som en urimelig lang Tid.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Huslejetilskud til Ikke-Forsørgere er det naturligt at rejse Spørgsmaalet om den $\frac{2}{5}$ -Grænse, der er fastsat for denne Gruppe. Hvis de paagældende skal være sikre paa at faa Gavn af Understøttelsen, maa det jo være naturligt, at man sætter $\frac{4}{5}$ -Grænsen for baade Forsørgere med Børn, Forsørgere uden Børn og Ikke-Forsørgere. Jeg tror ikke, det kommer til at spille nogen særlig stor Rolle i Praksis; normalt vil det vistnok være saadan, at de Understøttelses-